

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. G.**, nar. „X“, bez státní příslušnosti, bytem v P., ul. D. č. p. 889, PSČ ..., zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem v Praze 10, ul. Sevastopolská č. p. 378/16, PSČ 101 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-486/DS-PR-P14-2016, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 6. 2016, č. j. OAM-486/DS-PR-P14-2016, E. č. „X“, jímž byla jako nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno a státem příslušným k posouzení podané žádosti byla podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), určena Rakouská republika.

Žalobce v žalobě uvedl, že se obrátil na žalovaného přípisem v souladu s článkem 17 Nařízení Dublin III, ve kterém uvedl důvody, pro které by měl žalovaný využít svého diskrečního práva a převzít jeho azylové řízení do své kompetence. S touto žádostí se však žalovaný vypořádal jen zběžně a opomenul veškeré důvody, které vyšly během správního

řízení najevo. Žalobce není občanem žádného státu, a tudíž se jedná o osobu, jejíž vyhoštění by bylo velmi problematické. Výslovně uvedl, že Rakousko není schopno jeho situaci zdárně vyřešit a jediným opatřením, které vůči jeho osobě učinil, bylo několikaměsíční bezdůvodné a bezvýsledné omezení osobní svobody, které vyústilo jeho propuštěním na svobodu. Vyjádření žalovaného ke klíčové otázce, jakým způsobem dokáže Rakousko s žalobcem naložit a zda není žalobcovo předání pouhým řetězením problémů, považuje žalobce za zcela nekonkrétní a nepřijatelně vyhýbavé. Žalovaný předestřel, že Rakousko disponuje řadou možností jak postupovat, nicméně žalobce se domnívá, že je tomu právě naopak, neboť Rakousko stejně jako Česká republika může žalobce pouze na určitou dobu zajistit, požádat Rusko či Gruzii o vydání cestovních dokladů a po uplynutí zákonem určené lhůty jej musí propustit. Rakousku tak nezbyvá nic jiného než doufat, že žalobce ilegálně odcestuje mimo jeho území, přičemž je nepochybné, že odcestuje znovu na území České republiky. Z čistě lidského a faktického hlediska, kdy žalobce za svoji vlast považuje Českou republiku, ve které má navíc těžiště svých soukromých zájmů včetně rodinných a partnerských vztahů, by při úvahách o možné příslušnosti měla být zvolena právě příslušnost České republiky. V případě žalobce je zcela očividné, že striktním trváním na aplikaci obvyklých dublinských kritérií povede pouze k absurdnímu řetězení problémů, kterým by se dalo předejít individualizovaným způsobem, kdy o žádosti rozhodne stát, v němž má žalobce těžiště svého soukromého života. Žalovaný tak nesprávně posoudil situaci, když dostatečně nezohlednil výše uvedené skutečnosti a proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uváděných žalobcem, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil ustanovení správního řádu či Dublinského nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo České republice příslušnost k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rakouska dříve, než tomu učinil na území České republiky a tudíž je to právě Rakouská republika, která je příslušná k posouzení žádosti stejně jako je povinna přijmout žalobce zpět na své území. Navíc Rakouská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je proto přesvědčen, že své rozhodnutí správně opřel o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vycházel při tom z řádně zjištěného skutečného stavu. Rakouská republika je členem Evropské unie, jenž dodržuje lidská práva, ratifikuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a nařizuje právníkům osobám vykonávat dohled nad jejich dodržováním. Žalobci tím pádem nehrozí ze strany rakouských orgánů nelidské či jinak ponižující zacházení.

K žalobcem tvrzenému diskrečnímu oprávnění žalovaný sdělil, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která umožňuje členskému státu poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených Dublinským nařízením. Členský stát tak má možnost nikoli povinnost ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Využití institutu diskrečního oprávnění není vynutitelné a to ani soudní cestou. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 5), kde podrobně uvedl, jaké okolnosti jej vedly k rozhodnutí o nevyužití institutu diskrečního oprávnění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce ve své žalobě neuvedl, v čem spatřoval nezákonnost a vadnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl a v případě že neshledá důvody pro její odmítnutí, pak navrhl její zamítnutí v plném rozsahu pro nedůvodnost.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu v následném řízení ve věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu postoupeného žalovaným, konkrétně z protokolu o podání vysvětlení ze dne 10. 4. 2016 a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 5. 2016, soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobce se narodil „X“ v Gori Georgie (oblast Gruzie v tehdejší SSSR). V Gruzii nemá žádné rodinné zázemí, otec zemřel a s matkou nebyl od rozvodu rodičů v kontaktu. Má dva bratry žijící v Kanadě a Belgii. Je rozvedený a má dceru, kterou nikdy neviděl. Do české republiky přicestoval před dvěma lety z Německa a Rakouska kde obdržel kartu azylanta. Během svého pobytu několikrát navštívil ruskou ambasádu, kde mu však nebyli schopni pomoci, jelikož od třinácti let, kdy jej otec odvezl do východního Německa, nevlastní žádné doklady. Ovládá jedenáct světových jazyků, příležitostně se živí tlumočením nebo jako výpomoc na stavbách. V České republice má přítelkyni, se kterou se chtějí brát. Přes týden bydlí u kamarádky a o víkendech u přítelkyně. Je zdravý, nebere žádné léky ani jiné návykové látky. K dnešnímu dni má platné soudní vyhoštění z území České republiky vydané dne 5. 8. 2012, vedené pod sp. zn. 39 T 91/2012, v trvání pěti let a současně má platné správní vyhoštění ze dne 18. 12. 2013, vedené pod č. j. KRPA-502683/ČJ-2013-000022, v délce čtyř let.

Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, e-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Dublin III členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 7 odst. 1 Nařízení Dublin III kritéria pro určení příslušného členského státu se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena v kapitole III.

Podle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Podle čl. 17 odst. 1 první pododstavec Nařízení Dublin III se odchýlně od čl. 3 odst. 1 může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nesprávně posoudil aplikovatelnost čl. 17 Nařízení Dublin III, kdy i přes výčet důvodů nepřevzal azylové řízení žalobce do své kompetence. Soud k tomuto uvádí následující.

V popisné části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jsou vypsány relevantní články Nařízení Dublin III, rozhodné pro posouzení dané věci, tedy pro určení státu příslušného k rozhodnutí o podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný provedl postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný postupně vyloučil uplatnění všech kritérií uvedených v člácích 8 až 15 Nařízení Dublin III, a z tohoto důvodu byl nucen aplikovat kritérium dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III, kdy z provedené lustrace v databázi EURODAC zjistil, že prvním členským státem, ve kterém žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo Rakousko.

Z dosavadní judikatury správních soudů vyplývají tato zjištění. „K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušném k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoli povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ustanovení čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“ (např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2015, č. j. 49 Az 18/2015-48, dostupné na www.nssoud.cz). Pro aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III, tak automaticky nevzniká právní nárok, poněvadž se jedná o právo členského státu využít tohoto institutu nikoli povinnost.

K otázce aplikace čl. 17 Nařízení Dublin III se rovněž vyjádřil i Nejvyšší správní soud v jednom ze svých rozsudků ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, kde uvedl, že „Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií

obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Nicméně žalovaný žádost žalobce o využití diskrečního oprávnění přezkoumal i přesto, že příslušnost členského státu k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu byla určena dle čl. 3 odst. 2 první pododstavec Nařízení Dublin III. Žalovaný zvážil všechny okolnosti a dospěl k závěru, že tohoto institutu nevyužije. Své rozhodnutí náležitě v napadeném rozhodnutí odůvodnil. Z uvedeného je tak patrné, že postup žalovaného při rozhodování o aplikaci čl. 17 Nařízení Dublin III probíhalo v souladu s právní úpravou obsaženou v daném nařízení. S ohledem na výše uvedené, tak soud shledal žalobcovu námitku nedůvodnou.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno shora, soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Pro předmětné soudní řízení byl žalobci soudem ustanoven advokát, přičemž určení odměny ustanovenému advokátu ve smyslu ust. § 35 odst. 8 s.ř.s bude soudem následně provedeno v samostatném usnesení.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová